

De effecten van emoties (ʿ*Awāṭif*)

Imām Moḥammad b.[1] Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn[2] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}[3]:

“

De emotie (*al-*ʿ*Āṭifah*) kan soms «spreekwoordelijk» een storm zijn (*al-*ʿ*Āṣifah*). Veel mensen worden door hun emotie meegesleept, zonder na te denken, te overwegen, of zaken goed te bekijken. En dit, het meegesleept worden door emoties (ʿ*Awāṭif*), zal deze emotie veranderen in een storm. Want als de emotie niet wordt geremd door «het implementeren van de» *Sharīʿah* en het verstand (ʿ*Aql*), dan zal het de persoon ongetwijfeld naar *Halāk* (vernietiging) leiden. Ik zeg niet dat je emotieloos moet spreken, want spreken zonder emotie kan levenloos overkomen. Maar ik zeg ook niet dat je moet spreken met vurige emotie die alles ervoor vernietigt. Spreek in de staat van een gebalanceerde emotionele gemoedstand, in overeenstemming met wat? Met de *Sharīʿah* en het verstand.

Als wij ons zouden laten leiden door emoties, zouden wij onszelf en anderen vernietigen. En hoe veel zijn er niet in deze tijd die zich door emoties laten leiden, zonder naar de gevolgen te kijken of de zaken grondig te onderzoeken? **Dit is een groot gevaar voor hun *Dīn* (geloof) en hun *Dunyā* (wereldse).**

Ik zal jullie een eenvoudig voorbeeld geven van het verschil tussen emotie (ʿ*Āṭifah*) en bedachtzaamheid (*Taʿaqqul*). Een man kwam de moskee van de Boodschapper van Allāh ﷺ [4] binnen, terwijl de Profeet ﷺ aanwezig was, eveneens de metgezellen {رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُم}[5]. De man begon te urineren in een hoek van de moskee omdat hij een onwetende bedoeïen was (*Jāhil Aʿrābī*). Urineren in de moskee is *Ḥarām* (verboden). Dus de *Ṣaḥābah* (metgezellen) riepen naar hem, terwijl zij hem streng berispten. Waarom? Omdat hij iets verkeerds deed. Wat dreef hen daartoe? *Al-*ʿ*Āṭifah Dīnīyah* (religieuze geïnspireerde emotie), uit ijver voor de moskee van de Boodschapper van Allāh ﷺ, om te voorkomen dat een bedoeïen (*Aʿrābī*) erin zou urineren.

Maar degene aan wie Allāh wijsheid (*Ḥikmah*) had gegeven, zei:

دعوه دعوه لا تزرموه

'*Laat hem, laat hem, onderbreek zijn urineren niet*.'

Met als gevolg dat ze hem niet onderbraken. Als deze bedoeïen door de emoties van de metgezellen was geleid, die hem terechtwezen, zou een van de volgende twee dingen zijn gebeurd: ofwel zou hij opstaan terwijl zijn lichaam ontbloot was, om te voorkomen dat de urine zijn kleren zou raken, of hij zou blijven zitten en de urine zou zijn kleren bevuilen.

Vanuit een ander oogpunt, als hij was opgestaan met een ontbloot lichaam, zou de urine niet meteen zijn gestopt en zou deze een ander deel van de moskee hebben bevuild, waardoor de moskee nog meer onrein zou worden dan daarvoor. Daarom overtrof de wijsheid van de Profeet ﷺ hun emoties, en hij zei: '*Laat hem*.' En toen hij klaar was met urineren, beval de Profeet ﷺ dat er water over de urine werd gegoten. Als het water over de urine wordt gegoten, verdwijnt de onreinheid, nietwaar? De onreinheid werd teniet gedaan door middel van zuivering. Vervolgens riep de Profeet ﷺ de bedoeïen bij zich en zei tegen hem:

إن هذه المساجد لا يصلح فيها شيء من الأذى والقذر إنما هي للصلاة والتكبير وقراءة القرآن

'*Deze moskeeën zijn niet geschikt voor enige vorm van vuil of onreinheid, zij zijn er alleen voor de Ṣalāh (gebed), Takbīr (d.w.z. Dhikr, het gedenken van Allāh, zoals het uitspreken van de Takbīr) en het reciteren van de Qurʾān*.'

In *Musnad al-Imām Aḥmad* wordt vermeld dat de bedoeïen zei:

اللهم ارحمني ومحمدا ولا ترحم معنا أحدا

'*O Allāh, heb genade met mij en Moḥammad, en heb geen genade met iemand anders*.'

Waarom? Omdat Moḥammad ﷺ hem met wijsheid (*Ḥikmah*) en vriendelijkheid (*Luṭf*) behandelde. Maar de anderen, die opstonden en tegen hem riepen, handelden met een stormachtige emotie.

Dus, ik zeg en richt dit woord tot jullie en aan degenen die mijn woorden zullen horen: We mogen niet door emotie worden geleid tot een actie waarvan de gevolgen slecht zijn, en die deze emotie verandert in een «spreekwoordelijk» storm. We moeten nadenken. Daarom doet het mij veel verdriet om te horen dat sommige islamitische groeperingen zich in deze grote ramp «*oorlogen, conflicten en dergelijke*» hebben laten meeslepen door emoties, terwijl de kwestie eigenlijk heel eenvoudig is, heel eenvoudig. Als de onderdrukking van het land dat onrechtvaardig wordt behandeld zou stoppen, dan zouden alle problemen eindigen. Dit is algemeen bekend, en dit is wat tot op de dag van vandaag waarneembaar is.

”

Bron: *Fatāwá al-Ḥaram an-Nabawī* | *At-Taḥdhīr min al-Indifāʿ Ḥawl al-ʿĀṭifah.*
(*Waarschuwing tegen het zich laten meeslepen door emoties.*)

---

[1] In academische literatuur is "b." een afkorting van het Arabische woord *bin* of *ibn* (afhankelijk van de grammaticale context). Het betekent ʿde zoon vanʾ. Je schrijft ze respectievelijk in het Arabisch als: بن/*bin* & ابن/*ibn.*

[2] Imām al-ʿUthaymīn (1347H/1421H — 1925/2001) was een nobele en een zeer veelzijdige Shaykh uit de stad ʿUnayzah, Saoedi-Arabië. Hij had een imposante staat van dienst. Er zijn namelijk ruim 30.000 (!) *Fatāwá* van hem gedocumenteerd in de vorm van 240+ boeken en 7000+ uur aan opnames.

[3] {رَحِمَهُ ٱللَّهُ}:

Geschreven in transcriptie als *Raḥimahullāh*, is doorgaans een *Duʿāʾ* (smeekbede) die wordt geschreven of opgezegd na het noemen van de naam van een overleden moslim. Qua betekenis, kiezen vertalers vaak voor *Moge Allāh met hem genadig zijn.*

[4] Binnen de islamitische etiquette is het gebruikelijk een specifieke smeekbede uit te spreken na het noemen van de Profeet Moḥammad. Het wordt vaak op de volgende manier geschreven: {صلى الله عليه وسلم} {*Ṣallā ʾllāhu ʿAlayhi wa Sallam*} Dit betekent contextueel: "*Moge Allāh's vrede en zegeningen met hem zijn.*"

[5] {رَضِيَ ٱللَّهُ عَنْهُم}

{tr. *Raḍiya ʾllāhu ʿanhum*} is een Arabische uitdrukking die vertaald kan worden als "*Moge Allāh tevreden met hen zijn.*" Het is een smeekbede die gebruikt wordt na het vermelden van de metgezellen van de Profeet Moḥammad ﷺ. Deze uitdrukking wordt gebruikt om respect en eerbied te tonen voor de metgezellen, omdat zij een speciale plaats innemen in de islamitische geschiedenis. Het dient ook als een herinnering voor ons om de offers en vroomheid van de metgezellen te erkennen en te eren, evenals hun rechtvaardigheid en het feit dat zij geliefd zijn bij Allāh.